

Na challenge zvanou Vrchařská koruna pražská jsem narazil vlastně úplnou náhodou těsně před startem na facebooku a docela se mi to zalíbilo.

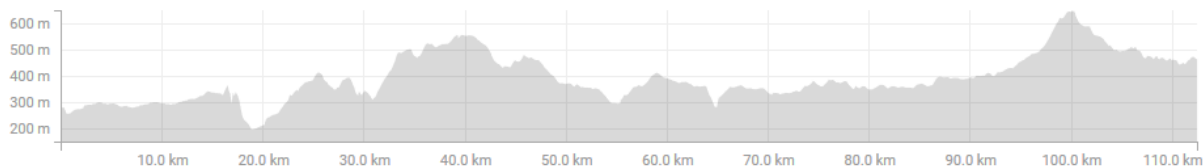
V úvodu musím poděkovat držiteli VKP No. 3 Petrovi Holičkovi za jeho vyprávění, které jsem si jednou četl ráno v autobuse cestou do práce tak poctivě, že jsem zvládl přejet zastávku a tehdy mě napadlo, že sepišu i příběh svůj.

Vyjíždka první:

Putování po vrchařské koruně jsem zahájil v sobotu **21. dubna**. Příští víkend se měl konat tradiční MTB orienták dvojic Lost in Prague a já měl v Praze ze svých dvou bajků akorát mírně zanedbaného a těžkého Ghosta. Výměna kola bude doma na jihu nutná.

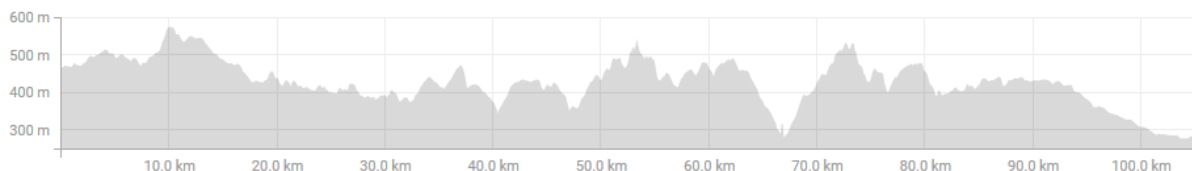
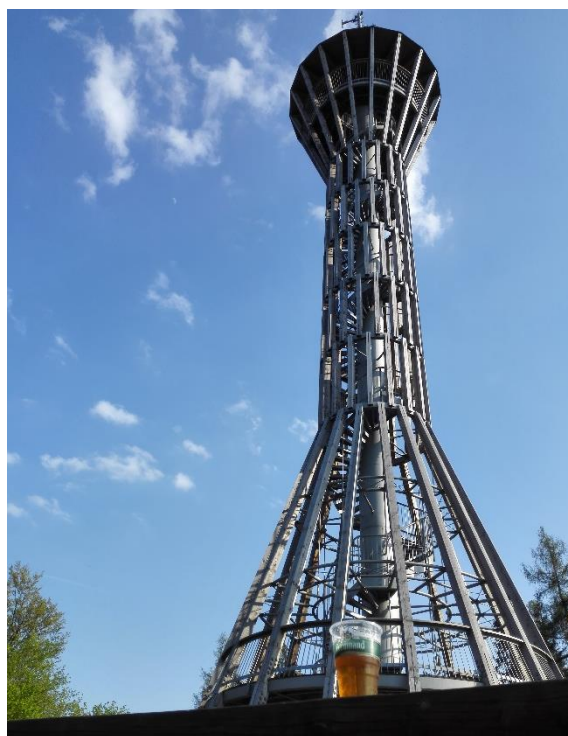
Startuji po desáté hodině v Petrovicích a promotávám se okrajovou Prahou přes Šeberov a Libuš do ráje všech bajkerů, tedy na Točnou. Na větší ježdění není čas, takže dávám jen jeden sjezd dolů na Zbraslav a pokračuji na Cukrák. V Jílovišti najíždím na hřeben a jedu striktně po turistické červené, oproti cyklovariantě trasy je to tu náročnější a jsou tu asi dvě místa, která se musí vytlačit, ale mám to tu rád. Po červené chci dojet až nad Kytín, kde kamarád pořádá v pivovaru geocachingový event. Předtím mám v plánu ještě dva body. Mou první zastávkou je vyhlídka **Hvízdinec**, nikdy jsem tu nebyl. Dělán své první bídne selfie neoholeného rumcajsího obličeje (tolik, co za dobu VKP, jsem jich snad nikdy neudělal) a přichází na mě krize. Ne však z únavy, ne ze sluníčka, ale z mnohem prostějšího důvodu. Šacuji batoh, kapesníčky nikde, žádný lopuch s берушкой poblíž. Zkrátka musím vzít zavděk suchým mechem, no nic moc. Usedám pod skalku v lese a hážu na to bobek, vrchařská koruna nemohla začít víc poeticky:-D. Z Hvízdince se vracím zpět na červenou a dojíždím na druhý bod VKP na **Skalku**, nejvíc paradoxní na tom je, že k místu focení je to vlastně z kopce. Pak už konečně pokračuji do Kytína, dávám si pivo na geoeventu, ale musím pokračovat dál hladový jak vlk bez Karkulky, protože je tu mraky lidí. Sraz nádherných veteránů na návsi a přetížená kuchyně uzavřela na nějaký čas objednávky. V Kytíně se ke mně přidává bajkerka z řad kačerstva. Máme společnou cestu až do Nového Knína, kde se loučíme samozřejmě u piva, neboť hlad je převlečená žízeň. Z Nového Knína pokračuji dál po silnici na jih přes Cholín a Nalžovice do vesničky Příčovy. Zastavuji u oblíbené ruiny větrného mlýna, kochám se krajinou, dělám fotku a hurá do Sedlčan, kde jsem vyraboval Lidl a konečně jsem se najedl. Ze Sedlčan pokračuji na Sedlec-Prčice, kde zastavuji v pivovaru u Vítka, když se dostatečně občerstvím i zde, tak už mě čeká jen přejet hřeben Libenic, sjezd do Borotína a okolo rybníků dojíždím domů do vesničky Košín. Dnešní den jsem zdolal **dva požadované vrcholy**. Ujel jsem **112km** s nastoupanými **1490 metry**.

Vyjíždka druhá:

Jak jsem psal, domů jsem si jel vyměnit kolo a hned další den v neděli **22. dubna** usedám v 13:40 na Supa a jedu z Košína (vesnice cca 5km od Tábora) zpět do Prahy. Moc neexperimentuji a jedu přes Jedlany krpálem do Hlasiva a pak sjíždím do Mladé Vožice. Z Vožice pak ujíždím dál stále po silnici do Louňovic pod Bláníkem, kde zastavuji v Zámecké restauraci. Kácovské pivo tu mají výborné jako vždy. Pokračuji stále po asfaltu směr Vlašim. Odsud mířím přes vesnice Bílkovice a Litichovice do Lbosína, kde začíná stoupání na **rozhlednu Špulka**. Ufff, takový kopec jsem nečekal, ten závěr byl trochu brutální, ale s přehledem jsem vyjel nahoru, povrch cesty byl naštěstí kvalitní. V kopci jsem si udělal žízeň, a když jsem nahoře viděl stánek s Ferdinandem, tak nebylo co řešit. Rozhledna je nádhernou stavbou, poseděl jsem se na lavičce a po vypití chmelového jontáku jsem samozřejmě vylezl i nahoru, kde je nádherný výhled na všechny strany. Po kochačce sjíždím zpět dolů a cestou necestou se motám do vesnice Vlkov a do Ostředku, kde přejíždím přes D1. Pokračuji po silnici do Chocerad a do Ondřejova. Tady jsem si vyprosil na výjezdu z obce přes plot u místních vodu do bidonu a mířím nádhernou cestou přes Voděradské bučiny do Jevan. Odsud už je to jen kousek k dnešnímu druhému „vrcholu“ k **rozhledně Skalka**. Nějak tomu nerozumím, nechápu smysl tohoto bodu, není to vůbec na kopci a rozhledna sama o sobě je k ničemu. Ze silnice musí být vidět to samé co z rozhledny. Stavbu tedy víceméně ignoruji, hádám, že to je jedna ze zbytečných staveb postavených především proto, aby bylo kam čerpat dotaci, ale třeba se s asi tak dvouprocentní pravděpodobností pletu. Pokud ano, tak se omlouvám, ale k hovnu je i tak. Dělá fotku jen ze silnice a přes Žernovku mířím do Mukařova. Už mě to dnes nějak nebaví, takže z Mukařova dojíždím po hlavní přes Říčany, Uhřetěves na byt do Petrovic. Povedený víkend to byl, dnes splněny další **2 vrcholy** s nájezdem **105km** a s převýšením **1300 metrů**.

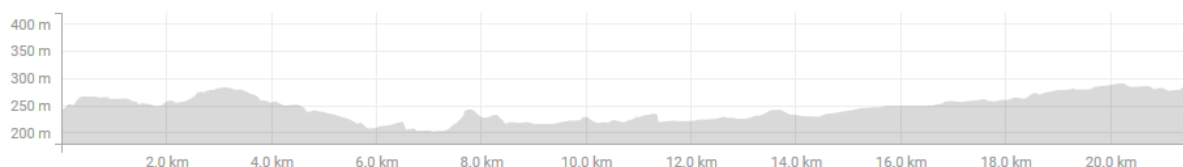

Vyjíždka třetí:

Je pátek **27. dubna**. Po včerejším firemním bowlingu a následném pokračování v centru jsem se ráno okolo deváté doplazil s kolem 14 kilometrů na Žižkov do práce, trpěl jsem s opičkou do 14:40 a pak jsem se na to vykašlal. Na velkou aktivitu se po třech hodinách spánku rozhodně necítím, tak alespoň vyjždím unaveně na nízkou **Parukářku**. Na místní park mám krásný výhled z kanceláře z budovy Sudopu, takže to sem mám doslova několik desítek metrů vzdušnou čarou. Pod oknem mi sídlí skauti, do toho bečí ovečky a jeden by neřekl, že to je vlastně širší centrum Prahy. No nic, takže dnes jen vyjždím

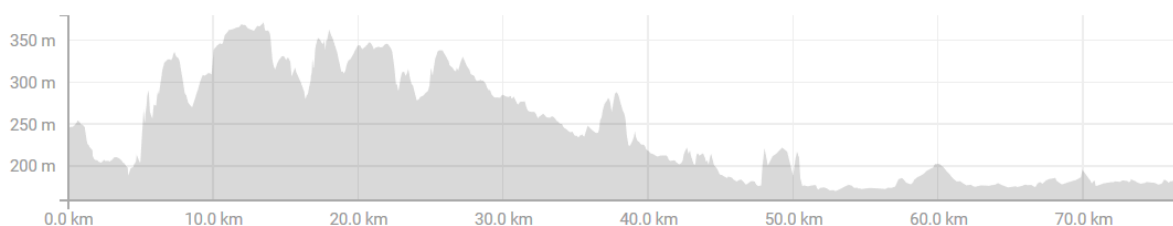
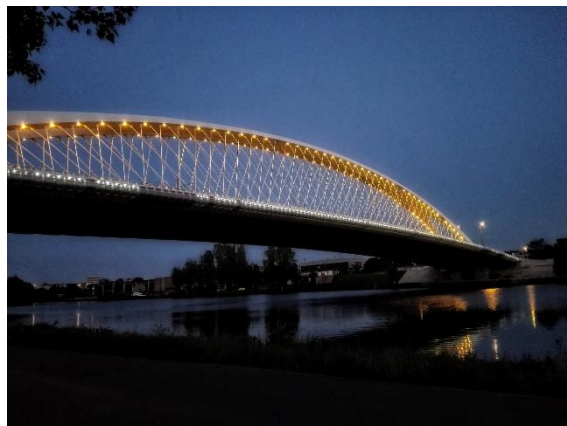
na tento malý pražský kopeček a jedu se vyspat před zítřejším Lostem. Cesta z práce tedy dnes zahrnuje **1 vrchol** a s malým prodloužením přes Kyje a Počernice měřila **21km** s převýšením **190 metrů**.

Vyjíždka čtvrtá:

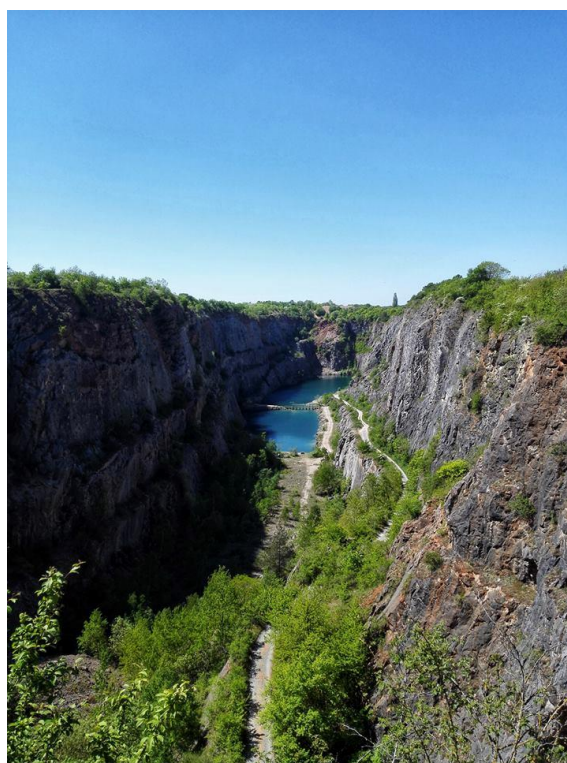
V pátek **4. května** mám kolo klasicky od rána v práci a chci vypadnout z práce dřív a vydat se na Říp, ale psala paní B., že má nové SPD boty a zda se s ní nechci někam projet. Tak dobře, první jízdy s SPD bývají někdy zábavné a na návrh jsem přistoupil. Čekala mě pomalá a klidná vyjíždka v tempu někde mezi hlemýžděm a lenochodem, ale jednou za čas se to přežít dá. Tak alespoň nějaké ty vrcholy je třeba naplánovat. Vyjždím okolo půl třetí ze Žižkova směr centrum. První naplánovaný vrchol dneška je **Petřín**. Kopec znám moc dobře, na Strahově jsem strávil celý svůj studentský život, a protože nejsem žádné béčko, tak nahoru jedu přímo z Újezdu. Nahoře jsem byl poměrně rychle. Po vyfocení se pokračuji stavenišťem na Pohořelci do Střešovic a přes Petřiny a Liboc k Divoké Šárce. Tady mám sraz s nadšenou paní B. Mé nadšení přechází ve chvíli, kdy se nemůžu dívat na její podhuštěné trekové kolo. Redukci na autoventilek samozřejmě nevede, takže místo dofouknutí na pumpě se ohýbám ke kolu a pumpuju a pumpuju. Když jsem prohlásil kolo za jízdy schopné, tak jedeme údolím Divoké Šárky a pod Dívčím skokem začínáme stoupat k dalšímu dnešnímu vrcholu. A protože nejmenovaná paní B. neumí ve svých 40 letech řadit na kole a prohlašuje to za zbytečné, tak si kopec vyjždím s několika zastaveními, díky čekání na pěší turistku opodál, sám. Nahoře zahýbám ještě na **Nebušickou vyhlídku**, nechávám se vyfotit na místě, kde jsem nikdy nebyl a pokračujeme dál přes Přední Kopaninu k Juliáně. Odsud pak jedeme stále po červené. Po prvním sjezdu začínám být už, řekněme, lehce nervózní z padajícího řetězu za sebou při marné snaze pochopit, jak funguje přehazovačka a nejradši bych to otočil zpět do Prahy. To nevyšlo, ale moje nervy nakonec obstály. Pokračujeme přes Okoř stále dál na **Budeč**. Na Budči jsem byl jen jednou a pamatuji si, že to byl šílený kopec. Dnes je však výjezd naprosto na pohodu, hlavně proto, že při sjezdu jsem zjistil, že to co jsem minule šlapal nahoru jedu tentokrát dolů a výjezd po turistické cestě byl sice bez asfaltu, ale byl pozvolný. Z Budeče pokračujeme stále po turistické červené značce až do Kralup, kde mě čeká poslední dnešní vrchol. **Hostibejk** překvapil, takový kopec jsem tu nečekal, nahoru vyjždím ulicí Hostivítovou bez nejmenší snahy na paní B. dále čekat.

Než jsem tady udělal fotku a vrátil se stejnou cestou, paní B. vytlačila asi půlku kopce a vydáváme se zpět do místního Arts café na pivo. Nabídka je tu slušná. Po občerstvení doprovod posílám raději na vlak a jedu samostatně tempo okolo řeky po červené do Prahy. K Trojskému mostu dojíždím cca za 58 minut, což je slušné. Tady už jen přejíždím most a na jih Prahy se vezu metrem. Závěrečné 2 kilometry z Hájů do Petrovic jsou jen nutností. Takže vyjíždka to dnes byla taková nijaká, ale splnil jsem **4 vrcholy** při nájezdu **79km** s převýšením **750 metrů**.

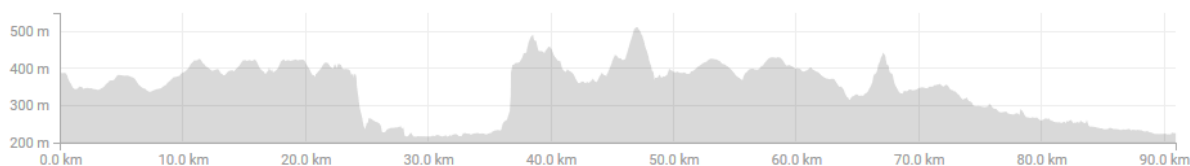
Vyjíždka pátá:

V neděli **6. května** jsme se po dlouhé době domluvili s Honzou a Vítkem na společné kolo. Dáváme si sraz v 11 hodin na Zličíně, kam se po dvoukilometrové cestě přibližují metrem. Plánování trasy je v mé režii tak, abychom zahnali dostatečně žízeň a abych si objel i nějaký ten vrchol. Ze Zličína zahajujeme vyjíždku poľní cestou k Třebonicím a dále po asfaltu přes Jinočany a Mezouň do Kozolup, kde zahýbáme k lomu **Velká Amerika**. Je krásné počasí, lidí je tu tím pádem spousta. Lomy ani neobjíždíme, i když tady Honza nikdy nebyl. Po vyfocení se na vyhlídce se vracíme zpátky na křižovatku a jedeme do Bubovic. Za vesnicí, díky Honzovu nápadu, projíždíme areál hornického skanzenu Solvayovy lomy, jsem z toho nadšený a rozhodně se sem musím někdy vrátit na

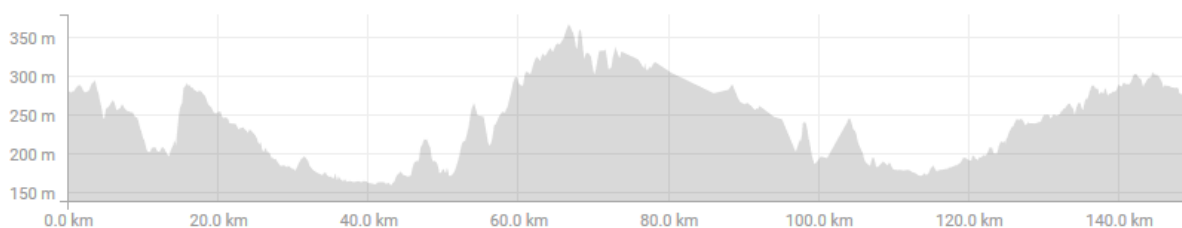
plnohodnotnou prohlídku. Odsud už je to pak blízko na **vyhlídce nad Svatým Janem pod Skalou**. Cesta od Bubovic má tu výhodu, že se dá vyjet téměř až na samotnou vyhlídku bez náročného vynášení kola i bez většího stoupání. Kocháme se nádherným výhledem, fotka samozřejmě nesmí chybět a já si tu nacházím i kešku věnovanou právě vyhlídce. Když

uspokojíme naše romantické duše rozhledem po krajině, tak nás čeká „sjezd“ dolů do Sv. Jana. Kousek sjíždím, pak ale přijde pasáž přes přírodní prudké schody a kořeny, kde se navíc motá spousta lidí. Možná bych to sjel, ale možná by to taky bylo na vrtulník, který by tu sakra blbě přistával... Takže tu nejhorší pasáž svádíme po svých a naše páteře zůstávají v jednom kuse a úsměv jsme si taky neupravili o pár stehů. I bez toho ve zbytku sjezdu brzdy trpí, lidi na nás koukají jak na tři magory, destičky brzd čím dál víc smrdí a ruka by se na kotouče bezpečně přiložit nedala, kdo nesjel, neuvěří... Ze Svatého Jana jedeme po žluté turistické značce stále dolů, až dojíždíme k Berounce. Po cyklostezce okolo řeky jedeme do Berouna, promotáváme se přelidněným centrem, kde se konají nějaké trhy a následně usedáme u nádraží v Berounském medvědovi. Dáváme si oběd a pivo v pivovaru je samozřejmostí. Načerpali jsme energii a tak se můžeme vypravit vstříc dalšímu kopečku. Z centra Berouna se držíme modré turistické značky, vyjíždíme Drašarovou ulicí, protože jsme se ale ne zcela dobře podívali do mapy na alternativu, tak tlačíme kola pěšinou kolem plotu ke kapli, přitom by se tento úsek dal pohodlně objet a hlavně vyjet ulicí Pod Studánkou. Když už jsme v tom tak kolo popotlačíme ještě kousek nad kapličku a v sedlech pokračujeme dál směrem k úžasné rozhledně Děd. Za ponižující tlačení kola se skoro i stydím, ale obzvlášť kolem toho plotu se nedalo jinak.:(**Rozhledna Děd** je krásná stavba, kde jsem nikdy nebyl, s volným přístupem na ochoz a tak si vychutnáváme další krásné výhledy, než pokračujeme dále. Cesty na horská kola jsou tu víc než parádní, přesto ten vůl Honza hodil boudu na úplně rovné cestě, když ho zaujal slepýš na zemi, prostě syn učitelky biologie se nezapře:-D. Z Dědu krpál přes kořeny sjede a pak si rozbije držku tady, to nepochopím. Každopádně ruku si tentokrát našťěstí nezlomil a tak můžeme pokračovat do Hudlic, tady je to opět do slušného kopečku až nad Nový Jáchymov, kde už nás pohání touha být co nejdříve v Broumech. Proč? Protože Matuška!!! V hospodě na fotbalovém hřišti si dáváme 3 úžasné Kalifornie za 34 korun (v Praze běžně za 69+) a to je prostě radost. Cíl vyjížďky jsme tedy naplnili, ale čeká nás ještě poslední dnešní vrchol. Sjíždíme do Žebráku, odkud šlapeme nahoru na **Točník**. Fotíme hrad i medvědy. Po sjezdu zpět na silnici naše další putování vede přes Praskolesy, Bavoryni a Zdice. Najíždíme na cyklostezku, která nás vede bezpečně zpět do Berouna, kde na vlakovém nádraží naše dnešní cesta končí. Ještě před odjezdem v rychlosti zajedu pro PETku berounské osmičky, která ve vlaku během chvíle vyšuměla. Na hlaváku přisedám na vlak do Měcholup a dojíždím poslední dva kilometry dnešní cesty před panelák. Dnešní shrnutí je následující: **4 vrcholy, 95km a 1070 metrů** převýšení.

Vyjíždka šestá:

Tato vyjíždka je jedinečná v tom, že ji jako jedinou z celé vrchařské koruny jedu na silničním kole. V sobotu **12. května** je u mě na návštěvě Petr z Německa a naplánovali jsme i svezení. Vyjždím z Petrovic okolo desáté hodiny do Hostivaře a odsud pokračuji dál po Průmyslové až do Hloubětína. Tudy bych ve všední den a v běžném provozu fakt nejel a ono stejně není o co stát. Silnice je rozmrdaná neskutečně, samá díra, samá kolej, samá kočičí hlava, to člověk pod sebou mít nechce. Z Hloubětína jedu na Harfu, kde si Petr půjčuje silničku v Harfasportu a spolu vyjždíme na sever. Přes Prosek a Letňany opouštíme Prahu, přes Měšice a Kojetice jedeme do Neratovic a odsud pak po hlavní na Mělník. Před obědem stoupáme na mělnickou vyhlídku u **kostela sv. Petra a Pavla**, kde plním další vrchol do VKP. Oběd následně musí proběhnout v pivovaru u Medvěda na náměstí. Jezdím sem hrozně rád a kromě dobrého piva musím jednoznačně doporučit místní burgery. Nějak mě nenapadá žádná hospoda, kde by měli lepší a výhodou je, že si tu člověk může vybrat každý burger ve třech velikostech, takže se tu dá krásně přežrat, stejně jako si dát malého burgera, po kterém zvládne člověk ještě v pohodě šlapat na kole. Po obědě je třeba pokračovat dál. Jedeme po silnici 273 do Mšena, kde trpíme na kostkách. Přijíždíme do Lobče, tady podnikáme druhou pivovarskou zastávku. Parostrojní pivovar v Lobči má v rekonstrukci výčep a funguje trochu omezeně, takže pivo je jen do kelímku, ale stejně chutná skvěle. Po dostatečném občerstvení naše další cesta míří přes Vrátno a Boreč do Bezna a odsud po silnici 272 do **Benátek nad Jizerou**. Přes náměstí jedeme na vyhlídku u zámku, děláme pár fotek a dál se držíme stále stejné silnice, která nás vede do Lysé nad Labem. V Lysé je zavřený most přes koleje a musíme podchodem u nádraží a přes Litol se vracíme zpět na hlavní silnici. Po silnici 272 dojíždíme až do Kounic, dáváme malou večeři a třetí pivovarské zastavení dnešního dne. Odsud už nás čeká jen dojet přes Úvaly a Sibřinu do Uhřetěvsi a ke mně do Petrovic. Navzdory větru a kecacímu tempu to bylo pěkné svezení se **2 vrcholy**. Ujelo se **149 kilometrů** s převýšením **880 metrů**.

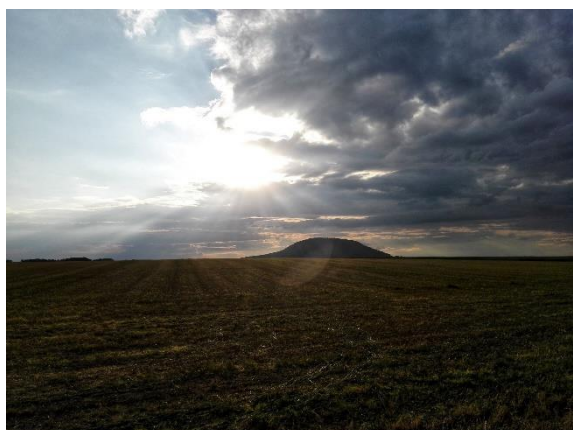
Vyjíždka sedmá:

V úterý **15. května** mám dovolenou. Neplánovaně se mi udělalo přes den volno, tak nebudu samozřejmě sedět doma jak pecka na gauči. Venku je sluníčko, ale vykopal jsem se až někdy v 13:15. Plán pro dnešek je jasný. Už jsem to letos několikrát z různých důvodů odložil, ale dnes Říp zdolám. Z Petrovic jedu do Hloubětína a okolo Rokytky k Vltavě. Napláňovaná cesta je úplně jednoduchá, stále po červené přes Kralupy a Nelahozeves po turistické značce až na Říp. Plány jsou ale jedna věc, realita druhá, dojíždím do Kralup nad Vltavou, ve městě hledám bankomat a přede mnou je nebe úplně černé. Pokračuji do Nelahozevsi a černé nebe s blesky se nebezpečně přibližuje. V telefonu se dívám na radar

a zjišťuji, že bouřce se nedá vyhnout. Na poslední chvíli přejíždím most do Veltrus a hledám hospodu, kde bude možné se ukrýt před lijákem, který přichází chvíli poté, co jsem vlezl dovnitř. Kecám s místními a koukáme na MS světa v hokeji na zápas Slováků, aby se čas vyplnil. Návštěva místní putyky ruší plán zajet do pivovaru ve Ctiněvsi. Na čepu mají géčko, ale je alespoň dobře ošetřené a vypít se dá. Co mě ale dost překvapuje, je fakt, že další pivo lítá na stůl automaticky už ve chvíli, kdy mi ještě zbývá nedopitá čtvrtina. Podobně dobře zvládnuté zásobování i neznámých pijanů už jsem dlouho neviděl, takže

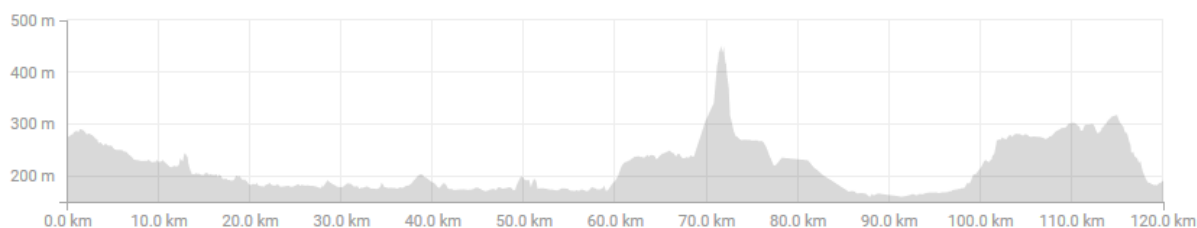

tleskám. Než přešla bouřka, tak jsem ztratil přes hodinu času a z Veltrus pokračuji po mokré silnici 608 do Ledčic, Černoušku a Ctiněvsi. Se slzou v oku míjím Podřipský pivovar a napojuji se zpátky na červenou značku, která mě vede pod Říp. Je strašně mokro a všude je bláto. Objíždím Říp na sever, abych mohl vyjet z této strany okolo Mělnické vyhlídky po modré značce, kde je cesta nejlépe sjízdná. Vzhledem ke kluzkému podkladu nevěřím, že to dnes vyjedu bez sesednutí, ve střední části mám na kašpárka skutečně na krajíčku, ale s velkým překvapením jsem to nakonec dal. Na **vrcholu Řípu** dělám rychlou fotku a opatrně se pouštím zase dolů až do Krabčic. Na místní pumpě doplňuji vodu. Nebe se

začíná opět nebezpečně mračit a tak ujíždím po okraji fronty přes Kostomlaty pod Řípem a Horní Beřkovice do Lužce nad Vltavou. Začíná na mě zvolna kapat. Přenáším most s potrubím do Zálezlic, mrholení začíná sílit a s ohledem na meteoradar posouvám naplánovanou trasu trochu víc na západ. Prší na mě stále, ale alespoň relativně slabě a oblečení se nestihá promočit skrz. Úprk před silnějším deštěm pokračuje přes Odolenu Vodu na hlavní 608 a odsud pořád přímo za nosem směr Praha. Dnes bude díky počasí brzy tma a pozdní výjezd a prosezený čas v hospodě je hodně znát.

Neexperimentuji a Prahou profrčím z Kobylis do Zenklovy ulice, a protože je vcelku malý provoz a je to z kopce, tak jsem to střelil do ulice v Holešovičkách, kde jsem na Pelc-Tyrolce zahrnul na Tróju. Ona je to silnice pro motorová vozidla? Vždy jsem žil v domněnání, že tohle omezení začíná až vjezdem do Blanky a značky jsem si nikdy nevšímal. Ale co, provoz je malý a ono se to na ten kilometr, než vyjedu na Trojský most, nezblázní. V Holešovicích vzhledem k šeru skáču s kolem do metra. Cílový kousek z Hájů do Petrovic už jedu v úplné tmě a už je i docela zima. Každopádně dnešní **1 vrchol** s nájездem **121 kilometrů** a s převýšením **800 metrů** se povedl, takže naprostá spokojenost.

Vyjíždka osmá:

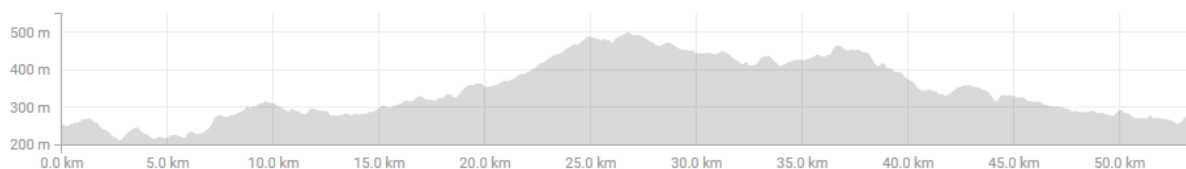
Ráno jsem si vzal zase kolo do práce a tak můžu v pondělí **21. května** podniknout další popracovní výjezd za VKP. Ze Žižkova jedu dolů k nádraží a přes Václavák a Karlák k Vltavě. Okolo vody jedu po stezce až do Vraného nad Vltavou. Je to hnus. Není úplně teplo a hlavně fouká neskutečně vítr. Nesnáším tenhle úsek rovné cesty a dnes se tu není ani kým kochat, bruslačky nevyjely. Z Vraného ale začíná nejzajímavější úsek cesty, jedu do kopce po červené značce k Olešku, cesta je tu nádherná a zábavná, o kořeny a kameny tu není nouze a závěrečný technický sjezd dolů u Maškova Mlýna nemá chybu. Na turistickém rozcestí Libřice zahybám na modrou značku do údolí a zvolna stoupám okolo Zahořanského potoka. Jestli jsem byl nadšený z červené turistické, tak tahle modrá mě baví snad ještě víc, proč tu sakra nejezdím častěji? Kdo tenhle úsek cesty nezná, tak nejde než doporučit a to směrem nahoru i dolů. Za teplého letního dne to tu musí být největší paráda v plné rychlosti pro každého, kdo není z cukru a to cyklisté nebývají. Vřele doporučuju každému seznámit se důkladně s potokem právě v tomto úseku, bude se vám tu líbit.;) Když vyjedu v Zahořanech na silnici, začíná můj oblíbený krpál na Kamenná Vrata směr Jílové. Před Jílovým zatáčím k **rozhledně Pepř**, rozhledna je volně přístupná a výhled je tu hezký. Focení následuje. Blbý je, že na mě přichází hladák, který nezahnilo ani jedno pivo na náměstí. I díky pozdějšímu odjezdu z práce kašlu na plánovanou Radimovku a přes Jesenici a Vestec se vracím k domovu. Dávám sladkou svačinu na benzínce a přes Průhonice, Újezd a Křeslice dojíždím zvolna do Petrovic. Dnešní odpolední svezení nakonec tedy dalo jen **1 vrchol** a **62km** s převýšením **680 metrů**.

Vyjíždka devátá:

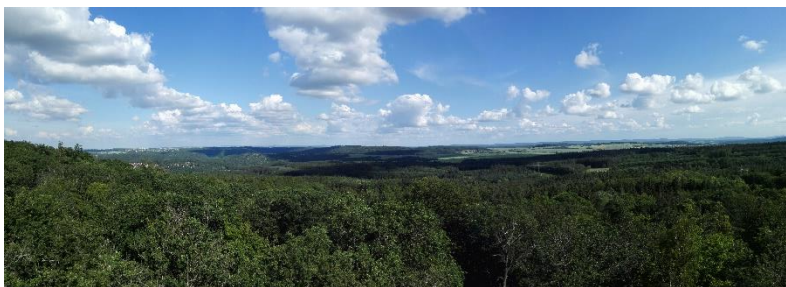
Ve čtvrtek **31. května** vyjždím na kole opět z práce a chci si dojet na minule odloženou Radimovku. Už ranní cesta do práce byla po včerejšku náročná a vůbec se mi nechce šlapat. Ze Žižkova se vymotávám z Prahy přes Bohdalec, Záběhlce, Háje a Milíčovský les. Za Újezdem podjíždím dálnici a přes Dobřejovice a Modletice pokračuji po silnici dál až do Radimovic. Cesta zvolna stoupá po asfaltu, takže vyjet z Radimovic k vysílači na **Radimovku** už je asi jen směšných 40 výškových metrů. Na kopci nic není a na vysílač se vystoupat nedá. Kousíček se vracím a pokračuji polní cestou na východ k silnici, která vede od Velkých Popovic. Najíždím zpět na asfalt a zvolna jedu na Strančice, Všestary a Tehov. Z Tehova je pak moc pěkná cesta po zelené přes les dolů do Řičan. Projíždím městem a přes Kuří pokračuji do

Nupak, kde vyhlášuji pauzu u Gwerna. Dávám si dvě piva a nakládám hermelín k večeři a u společného stolu se seznamuji s cyklistkou Věrkou. Máme společnou cestu do Prahy, takže odjíždíme spolu. Po opuštění silnice v Benicích jsem někde projel psím hovnem, jak já ty bestie chlupatý a jejich nezodpovědné páníčky poslední dobou nesnáším. Takže v údolí Pitkovického potoka hážu kolo do vody a snažím se ten dáreček alespoň trochu omýt a následně odrbat jízdou po trávě. Myslím, že sousedi by určitě z podobně ušpiněného kola na společné chodbě neměli radost. S Věrou se v Petrovicích loučím a končím dnešní odpoledne s **jedním zdolaným vrcholem** a s celkovým nájezdem **53 kilometrů** při převýšení **540 metrů**.

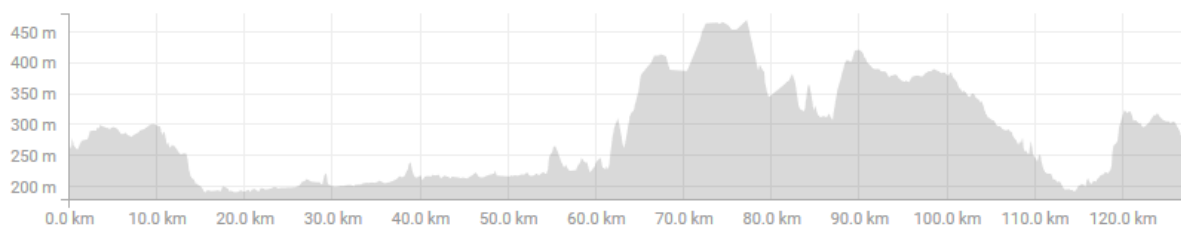
Vyjíždka desátá:

Je sobota **2. června** a můj plán pro dnešní den zní jasně, splnit zbývající dva vrcholy a dokončit celou VKP. Z Petrovic vyjždím až v půl dvanáctý, jedu přes Milíčov a Šeberov na Libuš a odsud dolů k Vltavě Modřanskou roklí. Překvapivě tu není takový dav lidí, jaký jsem čekal, ale prázdnou stezkou to taky nazvat nelze. Po zavěšených lávkách pod dálnicí přejíždím obě řeky a čeká mě pohodová cesta okolo Berounky až do Nižboru. Nebo jsem si to tedy alespoň myslel. Pohodové to rozhodně není, protože mi celou cestu fouká zatraceně hnusný protivítr a člověk si tu moc neodpočine. Nudnou a únavnou rovinu prokládám jen obědem v MMX a musím říct, že mě to tedy zklamalo. Dost se tu zhoršili. Denní nabídka mě nezaujala a burger z běžné nabídky měl sice klasicky dobře udělané maso, ale slaboulinká bulka byla fakt špatná a o přepečené slanině ani nemluvit. Snad to byl dnes jen ojedinělý úlet. Po jídle tedy pokračuji dál na Karlštejn a Beroun. V Nižboru zastavuji a chvíli pozoruji místní závody v BMX malých dětí. Špunti se vůbec nebojí a jdou do toho po hlavě. Když mě závody přestaly bavit, tak se vydávám vstříc krpálu směrem k Bělči. Přiznám se, že místní kraj mám hrozně rád na silničke, ale na tom bajku to je do kopce pěkná otrava, ta ustane až na vjezdu do lesa na červenou značku, která mě dovede až ke **zřícenině Jenčov**. Procházím si zbytky hradu, fotím a nacházím kešku. Poté se vracím na rozcestí, odkud mě červená dovede zpět na silnici, po které pokračuji jen malý kousek a zahýbám opět do lesa tentokrát směr Vysoký Vrch. V mapách.cz není značená žádná cesta na vrchol, ale v OSM mapě pro geocaching pěšina je. Cesta s kořeny je vymletá od vody a je lepší jet okolo. Výjezd je dost technicky náročný, ale se štěstím jsem nejvíc prudkou pasáž vyjel.

Přijíždím až k **rozhledně Vysoký Vrch** a přesně v 16:37 plním poslední stage letošní vrchařské koruny. Rozhledna je úžasně jednoduchá dřevěná stavba bez schodiště. Nahoru stoupám po žebříku, což v

tretrách není úplně bezpečné, musí se pomalu. Výhled je tu parádní opravdu do všech stran a dnes je i skvělá viditelnost. Asi bych se sem bez vrchařské koruny nikdy nedostal, takže díky za zařazení tohoto bodu do seznamu vrcholů. Když jsem se dostatečně pokochal, tak sjíždím z kopce do Poteplí a okolo potoka do Malých Kyšic. Odsud je to dolů do dalšího dnešního cíle a tím je pivovar Dědkův mlýn. Po osvěžení pokračuji do kopce okolo místních chat k Markovu mlýnu. Když najedu opodál na asfalt, tak to valím přes Ptice, Drahelčice, Rudnou a Třebonice do Řeporyjí. Vjíždím na stezku přes Prokopák a pokračuji až k mé oblíbené „hospodě“ Hurdálkově chýši jedové. Je to stále stejný punk. Jirka (jestli si to ještě z dávného potykaní pamatuji) ve výčepu je nasranej kvůli pěnícímu Kácovu, bouda vypadá stále víc, že spadne a venku už není ani pořádná židle, takže sedím s klobásou na klíně zsranej od hořčice na nějakém starém stole, kecám s místními a je mi dobře. Po malé večeři pokračuji přes Barrandovský most a Kunraták na Háje a do mého pražského útočiště. Dnešní závěrečná vyjížďka měřila **128 kilometrů** a zahrnula poslední **2 vrcholy** s převýšením **980 metrů**.

Před samotným závěrem ještě pár slov k výše uvedeným hodnotám. Trasy měřím pomocí hodinek Garmin vivoactive. Docela by mě zajímalo, kde člověk získá správné převýšení. Ještě se mi nestalo, aby hodinky, strava či mapy.cz ukázaly stejné číslo. Takže uvedené hodnoty v textu jsou výhradně podle Garmina, který většinou uvádí převýšení nejmenší. Pro zajímavost a shrnutí příkládám výsledná převýšení ještě podle stravy a právě mapy.cz. Jsou to zajímavá čísla a teď ať mi někdo řekne, kde je pravda.

	vzdálenost [km]	převýšení [m]		
		garmin	strava	mapy.cz
1. vyjížďka	112	1 490	1 620	1 970
2. vyjížďka	105	1 300	1 500	1 750
3. vyjížďka	21	190	220	290
4. vyjížďka	79	750	910	1 050
5. vyjížďka	95	1 070	1 230	1 570
6. vyjížďka	149	880	1 140	1 400
7. vyjížďka	121	800	890	1 130
8. vyjížďka	62	680	750	930
9. vyjížďka	53	540	660	800
10. vyjížďka	128	980	1 220	1 530
Celkem	925	8 680	10 140	12 420

Na závěr bych chtěl poděkovat organizátorům, za výběr zajímavých míst a za celkovou organizaci. Místy to byla dřina, jinde jsem si říkal, proč je zrovna tohle směšně jednoduché místo v této výzvě, ale nejde se samozřejmě zavděčit všem. Přeji štěstí dalším účastníkům při zdolávání vrcholů a hodně ujetých kilometrů ve zbytku sezóny všem. Těším se, až si to příští rok zopakují.

S pozdravem, s duší v kole a s kolem v duši;)

Josef Turek